

Διακήρυξη για την επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου

**Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,
Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,**

Έχουν περάσει 37 χρόνια και η **Εξέγερση** του **Πολυτεχνείου** εξακολουθεί να εμπνέει τους αγώνες μας για τη διασφάλιση και τη διεύρυνση των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας, για την εμπέδωση αξιών όπως η ισότητα, η ελευθερία, η εθνική ανεξαρτησία και η κοινωνική δικαιοσύνη.

Το μήνυμα του Νοέμβρη του 1973 εξακολουθεί σήμερα να παραμένει επίκαιρο, καθώς πολλά από αυτά τα δικαιώματα αμφισβητούνται και υπονομεύονται κάτω από τον οδοστρωτήρα της πολιτικής της τρόικα και του «Μνημονίου», ενώ οι αξίες για τις οποίες αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν οι πρωτεργάτες του αντιδικτατορικού αγώνα, δυστυχώς, ολοένα και απομακρύνονται.

Το μήνυμα αυτό μας οδηγεί και σήμερα:

- Û στην προοπτική της αντίστασης, που γίνεται χρέος όταν η αδικία απλώνεται και θεριεύει,**
- Û στο δρόμο της αλληλεγγύης, που δεν πρέπει να μείνει λήμμα στα λεξικά, αλλά να γίνει ζωή και δράση στη σημερινή, δύσκολη συγκυρία,**
- Û στη συλλογική δράση, που είναι ακόμα πιο αναγκαία στους δύσκολους καιρούς της ιδιώτευσης και της αδιαφορίας.**

**Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,**

Η επέτειος μιας από τις πιο σημαντικές στιγμές στη μεταπολεμική ιστορία μας εξακολουθεί να εμπνέει τη νεολαία και το λαό, και να κατευθύνει τους αγώνες μας για ελευθερία, δημοκρατία, παιδεία και κοινωνική πρόοδο. Το Πολυτεχνείο παραμένει άσβηστη και φωτεινή μνήμη, αλλά ταυτόχρονα και βίωμα και ζώσα πραγματικότητα ακόμα και για τις γενιές που δεν το έζησαν.

Ο Νοέμβρης του 1973 υπήρξε το ορμητικό ξέσπασμα φοιτητών και λαϊκών δυνάμεων ενάντια στην αμερικανόδουλη Δικτατορία. Εδειξε πως η Χούντα των συνταγματαρχών δεν είναι αήττητη, εμπύχωσε τους διστακτικούς και απογοητευμένους, έκανε ακόμα πιο ριζοσπαστική τη νεολαία και της έδωσε νέα αγωνιστική πνοή, ακύρωσε τα σχέδια του δήθεν «εκδημοκρατισμού» του στρατοκρατικού καθεστώτος.

Με την εξέγερση του Πολυτεχνείου, και τηρουμένων των αναλογιών, βρήκαν τη συνέχειά τους το έπος του 1940-41, η Εθνική μας Αντίσταση και οι αγώνες που ακολούθησαν για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Γι' αυτό το λόγο το Πολυτεχνείο, σε πείσμα των καιρών και των καιροσκόπων, δεν μπαίνει στο Μουσείο. Παραμένει απειλητικό για την «τάξη», πάντα επίκαιρο, ανατρεπτικό και επαναστατικό. Ανήκει στο σήμερα και όχι στο χτες.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έγινε ενάντια σε αυτούς που συνωμότησαν σε βάρος της λαϊκής κυριαρχίας και κατέλυσαν το καθεστώς που οικοδομήθηκε μετά τη φασιστική κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Τη Χούντα, που έβαλε στο «γύψο» τη Δημοκρατία, την αποτέλεσαν στρατιωτικοί που κατείχαν θέσεις-κλειδιά στο στρατό και είχαν τις πλάτες τόσο των Αμερικανών στρατοκρατών «συμμάχων» όσο και τη συναίνεση του Παλατιού, που αποτελούσε το άντρο των συνωμοσιών και των αντιδημοκρατικών επεμβάσεων στην πολιτική ζωή της χώρας, ιδιαίτερα όταν γίνονταν προσπάθειες για τον εκδημοκρατισμό της.

Το Πολυτεχνείο δεν ήταν «σπορά της τύχης», αλλά «τέκνο της ανάγκης» και «ώριμο τέκνο της οργής» του λαού μας.

Υπήρξε το αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων φοιτητών, νεολαίας, αγροτών και άλλων εργαζομένων κατά της φασιστικής χούντας, με προάγγελο την κατάληψη της Νομικής Σχολής στην Αθήνα στις 21 και 22 Φλεβάρη του 1973. Στάθηκε το αποκορύφωμα του αντιδικτατορικού αγώνα, που είχε ξεκινήσει και βρισκόταν σε εξέλιξη, με τεράστιο ανθρώπινο κόστος και θυσίες για όσους αγωνιστές έπεφταν στα χέρια της δικτατορίας.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν η μεγάλη έκρηξη, που αφύπνισε τη λαϊκή συνείδηση, γι' αυτό και έγινε πηγή έμπνευσης, πόλος έλξης και συσπείρωσης για πολλούς εργαζομένους και πολίτες. Γρήγορα η φλόγα της εξέγερσης μεταδόθηκε και σε άλλα πανεπιστήμια, της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, των Ιωαννίνων... Η Χούντα, μπροστά στον κίνδυνο μιας λαϊκής χιονοστιβάδας, έπνιξε στο αίμα την εξέγερση. Κάπου εκατό ήταν οι νεκροί και χιλιάδες οι τραυματίες τις μέρες του Νοέμβρη, ενώ οι συλλήψεις και οι βασανισμοί εντάθηκαν.

Ο ξεσηκωμός της νεολαίας στο Πολυτεχνείο ανέδειξε τις καλύτερες αγωνιστικές παραδόσεις του λαού μας, όπως της Εθνικής Αντίστασης στη διάρκεια της ναζιστικής-φασιστικής κατοχής, των διεκδικήσεων της γενιάς του 1-1-4, αλλά και των ριζοσπαστικών κινημάτων που είχαν ξεσπάσει στην Ευρώπη και σε άλλα μέρη του κόσμου, όπως του Μάη του '68 στη Γαλλία και του κινήματος κατά του πολέμου των ΗΠΑ στην Ινδοκίνα.

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,

Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,

Τριάντα εφτά χρόνια πέρασαν από την ηρωική εξέγερση του λαού, με πρωτοπόρα τη φοιτητική νεολαία, και την αιματηρή καταστολή της από τα τανκ της δικτατορίας. Και ακούμε να αντηχούν και πάλι στους δρόμους συνθήματα που εκφράζουν αδικαιώτους πόθους, ελπίδες και προσδοκίες του ελληνικού λαού και της νεολαίας του.

- Ύ Συνθήματα ενάντια στην υποταγή της χώρας μας στις ορέξεις της διεθνούς πλουτοκρατίας, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.
- Ύ Συνθήματα ενάντια στην οικονομική ασφυξία της δημόσιας εκπαίδευσης και στις αχαλίνωτες απόπειρες για την ιδιωτικοποίησή της.
- Ύ Συνθήματα για μια αναβαθμισμένη και σύγχρονη δημόσια εκπαίδευση, που θα παρέχεται σε κάθε πολίτη χωρίς φραγμούς και διακρίσεις.
- Ύ Συνθήματα για την υπεράσπιση και διεύρυνση του δημόσιου χαρακτήρα των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων όλων των βαθμίδων.

Μέσα από τους σημερινούς αγώνες της νεολαίας, των εκπαιδευτικών και ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων για μια καλύτερη εκπαίδευση σε μια καλύτερη κοινωνία συνειδητοποιείται για μιαν ακόμη φορά ο διαχρονικός χαρακτήρας της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και επιβεβαιώνεται ότι το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή, ήταν –και παραμένει– εξέγερση και πάλη λαϊκή.

Όσοι αναπολούν εκείνες τις μεγάλες στιγμές της ανιδιοτέλειας, της αυτοθυσίας, όσοι φέρνουν στη μνήμη τους την ορμητικότητα ενός δυναμικού κινήματος, που συνδύαζε το αυθόρμητο στοιχείο με την πολιτική ωριμότητα και το οργανωμένο, στέκονται συχνά με σκεπτικισμό μπροστά στη σημερινή πραγματικότητα, στην κρίση των αξιών και των οραμάτων, που φαίνεται να κυριαρχεί. Οι δυνάμεις όμως που κρύβει ο λαός και η νεολαία είναι αστείρευτες και τα ξεσπάσματά τους είναι συχνά και απρόβλεπτα, και είναι αυτά ακριβώς που δεν μας επιτρέπουν να είμαστε παθητικοί, αδρανείς και απαισιόδοχοι.

«Απόψε πεθαίνει ο φασισμός», «Εργάτες, αγρότες και φοιτητές», «Εξω οι Αμερικάνοι», «Εξω από το ΝΑΤΟ», «Ψωμί, παιδεία, ελευθερία». Αυτά τα συνθήματα της εξέγερσης του Νοέμβρη στόχευαν στην ανατροπή του φασιστικού καθεστώτος, στην απεξάρτηση της χώρας από τους ξένους ιμπεριαλιστικούς στρατιωτικούς και πολιτικούς οργανισμούς και στη θεμελίωση της εθνικής ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας και της λαϊκής κυριαρχίας. Αυτά ήταν τα οράματα της νεολαίας του Νοέμβρη. Μιας νεολαίας που έδειχνε ακόμη και το δρόμο που έπρεπε να

ακολουθήσει το κίνημα στη συνέχεια: το δρόμο των ενωτικών, συντονισμένων αγώνων, για να πάρουν σάρκα και οστά τα οράματα των καταπιεσμένων και αδικημένων.

**Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,
Συνάδελφοι εκπαιδευτικοί,**

Σήμερα, οι εργαζόμενοι στη χώρα μας, όπως και σε άλλες χώρες του κόσμου, αντιμετωπίζουμε μια πρωτοφανή ολομέτωπη επίθεση στα εργασιακά, κοινωνικά και ατομικά μας δικαιώματα. Δικαιώματα που έχουμε κατακτήσει με αγώνες και θυσίες των προηγούμενων γενεών κινδυνεύουν να ακυρωθούν, αν δεν έχουν ήδη σε σημαντικό βαθμό καταργηθεί. Ο καπιταλισμός και οι δυνάμεις του κεφαλαίου απεγνωσμένα προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση που προκάλεσαν για να επιτείνουν τη λιτότητα και τις κοινωνικές περικοπές, και να μετακυλήσουν την κρίση στις ασθενέστερες κοινωνικές τάξεις και τα λαϊκά στρώματα.

Η πολιτική της κυβέρνησης δεν αφήνει κανένα περιθώριο εφησυχασμού. Η αντιλαϊκή της πολιτική θα συνεχιστεί και θα ενταθεί το επόμενο χρονικό διάστημα. Η κυβέρνηση, αιχμάλωτη των δεσμεύσεων της προς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τη νεοφιλελεύθερη γραφειοκρατία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα διολισθαίνει συνεχώς σε πιο αντιλαϊκές επιλογές. Ο κόσμος της εργασίας έχει τονίσει ότι η πολιτική αυτή είναι αδιέξοδη. Οδηγεί στην εξαφάνιση των μεσαίων εισοδημάτων και στην κοινωνική περιθωριοποίηση των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων, χωρίς να βελτιώνεται η οικονομική κατάσταση της χώρας. Παράλληλα, προωθούνται και νέα επώδυνα μέτρα σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας.

Η αύξηση της ανεργίας, η μείωση των μισθών και των συντάξεων, η περικοπή των κοινωνικών δαπανών στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση, που προωθούνται και με το νέο προϋπολογισμό, δείχνουν και για το 2011 την ακόμη μεγαλύτερη ένταση της πιο ανάληκτης συνταγής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για τη «δομική αναπροσαρμογή» της οικονομίας μας.

Οι εργαζόμενοι, όμως, δεν χρωστάνε τίποτε και σε κανένα. Οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου είναι οι μόνοι που δεν είναι υπεύθυνοι για το αδηφάγο χρηματοπιστωτικό παράσιτο. Ο τεράστιος κοινωνικός πλούτος διασπαθίζεται από τις κοινωνικές ελίτ σε βάρος των φτωχών χωρών και ανθρώπων με μια πολιτική που ξαναφέρει τον πόλεμο, εντείνει την εκμετάλλευση, απλώνει την πείνα σε όλο τον πλανήτη.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ:

Ύ Για την υπεράσπιση της δημόσιας, πραγματικά δωρεάν εκπαίδευσης, ενάντια στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης και στα σχέδια άλωσης της εκπαίδευσης από τις δυνάμεις της αγοράς,

Ύ Για την ανατροπή της πολιτικής του «Μνημονίου» και της μακρόχρονης λιτότητας για τους εργαζόμενους

Το Πολυτεχνείο, τριανταεφτά χρόνια μετά, μένει όρθιο στο κοπίδι του χρόνου και στην επέλαση των βαρβάρων στέλνοντας παντού το μήνυμά:

ΞΕΣΗΚΩΘΕΙΤΕ – ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ – ΕΝΩΘΕΙΤΕ - ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

Τιμή στους αγωνιστές του Νοέμβρη

**Το Πολυτεχνείο ζει στους αγώνες του σήμερα
για Δημοκρατία, Ελευθερία, Μόρφωση, Κοινωνική Προκοπή**

Σας καλούμε όλους και όλες στην Πορεία του Πολυτεχνείου,

την ΤΕΤΑΡΤΗ, 17 Νοέμβρη, στις 15.00

(προσυγκέντρωση Σταδίου και Χρ. Λαδά) στην Αθήνα,

και στις συγκεντρώσεις που θα γίνουν σε ολόκληρη τη χώρα.

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ